

ÖLÜMLÜ ŞEYLER

Ölüm tarafından seçilmiş, aşkla bilenmiş.

#1 *NEW YORK TIMES* ÇOKSATAN YAZARI

MARIE LU

DEX

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN KİTABI

Kızıl Şehir

ÖLÜMLÜ ŞEYLER

Orijinal adı: Mortal Things
© 2026, Marie Lu
Yazan: Marie Lu
Çeviren: Kerime Dalyan
Yayına hazırlayan: Tolga Yozcu

Türkçe yayın hakları: © Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Xiwei Lu, c/o Nelson Literary Agency aracılığıyla satın alınmıştır.

1. baskı / Kasım 2026 / ISBN 978-625-5572-68-4
Sertifika no: 44919

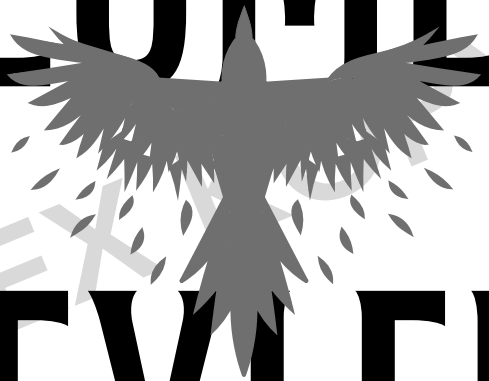
Kapak tasarımı: Taylan Polat
Sayfa uygulama: Yeşim Ercan Aydın
Baskı: Optimum Basım
Tevfikbey Mah. Dr. Ali Demir Cad. NO:51/1
34295 K.Çekmece/İSTANBUL
T: +90 212 463 71 25
Sertifika No: 41707

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16
www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

DEX KOPYA

MARIE LU

ÖLÜMLÜ ŞEYLER

DEX'TEN

ÇEVİREN: KERİME DALYAN

DEX

Katie'ye...

DEX KOPYA

Ölüm için duramadığımdan–
O benim için durdu kibarca–
Faytonda ikimiz vardık–
Bir de Ölümsüzlük.

– EMILY DICKINSON

DEX KOPYA

Her yerdeler. Yeter ki onları görmeyi bilin.

Mesela Fulham'ın sıradan bir sokağındaki, kışın ortasında bile mor salkımların örttüğü pubta. Ya da Marylebone'daki, duvarlarını saran güllere kulak verecek olsan eski savaşların hikâyelerini fısıldadıklarını duyacağın Grek tarzı binada. Ya da Battersea'nin kıyısındaki o malikânede. Sütunlu koridorlarında dolaşacak olsan, her pencereden Londra'nın başka bir dönemini görürdün: birinde Thames Nehri kıyısına kurulmuş hareketli bir Roma limanı, bir diğerinde hâlâ inşaat iskelelerinin arasında kalan Big Ben, üçüncüsünde ise öylesine yoğun bir kömür dumanına bürünmüş bir Londra ki, gündüz vakti bile tek ışık kaynağı gazla yanan sokak lambalarıdır.

İşaretler dünyanın dört bir yanında; yeter ki bakmayı bilin. Ama elbette göremezsiniz. Ölümlüler tanrıların evlerini göremez. Siz de herkes gibi bu yerlerin önünden öylece geçip gidersiniz; yıllardır terk edilmiş gibi görünen sıradan bir pub, buzlu camlı bir ofis binası ya da sarmaşıklarla örtülü bir duvarın ardına gizlenmiş bir malikâne görürsünüz sadece. Kapıdan geçen kadının bir toplantıya yetiştiğini, pub'ın önünde dikilen adamın randevusunu beklediğini, malikânenin köşesindeki tatlı dilli sihirbazı da sıradan bir sokak sanatçısı sanırsınız.

Onun gibiler dışında kimse neye bakması gerektiğini bilmez. Ona baktığınızda göreceğiniz, sıradan bir yerin kapısında durmuş, denizci kabanı ve kışlık külotlu çorabıyla küçük, narin, ölümlü bir kızdır yalnızca. Adıyla arasında tuhaf bir benzerlik vardır. Rose; dikenlerin ardında çiçek açan bir kalp. Lin; özlem dolu kahverengi gözlerine sığmış bir orman. Fairchild; insanın yüzüne bakıp neler

DEX KOPYA

görmüş olabileceğini merak ettiği, biraz hüzünlü, biraz tekinsiz bir güzellik. Daha doğduğu günden beri kendisinde bir şeylerin farklı olduğu, bir şeylerin yolunda olmadığı, buraya gerçekten ait olmadığı hissinden bir türlü kurtulamayan bir kız.

Tanrısına inanmamıştı ama tanrısı onu yine de seçmişti.

Bu yüzden bazen, dikkatli olursanız, tanrıları değil, durup bakanları, yani onun gibileri fark edersiniz. Bir an durup yeniden baktıklarını, dalgın gözlerinin orada olmayan bir şeye çevrildiğini görürsünüz. Ölümlüler hep çok meraklıdır. Neye bakıyor, kimi görüyor, diye düşünürsünüz.

Ama sorarsanız yalnızca gülümser. *Hiçbir şey*, der. *Hiç kimse*. *Yanılmışım*.

DEX KOPYA

1

Rüyamda bana hep aynı şekilde görünüyor.

Onu ilk tanıdığım günden beri hep böyle görünüyor: Zamanın içinde hapsolmuş genç bir adam. Elleri koyu renk takım elbisesinin ceplerinde, sislerin arasından bana doğru yürüyor. Kaşları ve kirpikleri gece kadar koyu, gözleri gri fakat genç yüzüne rağmen saçlarına aklar düşmüş. Aklıma bunun ardındaki kimyasallar ve proteinler geliyor. Vücuttaki her hücreyi oluşturan asitlerle moleküllerin o hassas dansı. Buna fenotip deniyor; dışarıda gördüğünüz, içerideki genetik kodun yansıması. Bunu daha önce ders kitaplarında da, vaka çalışmalarında da defalarca gördüm. Ama onda nedense bambaşka görünüyor. Doktorlar buna poliozis derdi; kıl köklerindeki melanin eksikliği. Bazen genetik bir mutasyon. Bazen de aşırı stresin sonucu. Acaba onunki hangisi?

Bırak beni, diye fısıldıyorum.

O tekinsiz, derin bakışlarıyla bana bakıyor, yanaklarımdaki yaşları siliyor ve kolumdaki, ona ait olduğumu gösteren üç üçgene dokunuyor.

Hayır, diyor.

Ve her seferinde ürpererek uyanıyorum.

* * *

Şöyle bir teorim var: Bir yer kışın ne kadar kasvetliyse, o kadar şenlikli görünmeye ihtiyaç duyar.

DEX KOPYA

Doğal olarak, Londra aralık ayında tam bir ışıklar diyarına dönüşüyor.

Lancaster Gate istasyonundan çıkıp sokağa vardığımda, caddeler pırıl pırıl beyaz bir örtünün altında. Siyah taksilerle kırmızı otobüsler, üzerlerine pudraşeker serpilmiş çörekler gibi, yollarda ilerledikçe ardında izler bırakıyor. Tüm dükkân vitrinleri yılbaşı neşesine bürünmüş; ışıl ışıl ampullerle parlak süslerin sıcak ışığı pencerelerinden dışarı taşıyor. Ama rüzgâr hâlâ paltomu delip geçiyor ve titrerken, Kuzey Yarıküre'nin Güneş'ten bu kadar uzağa eğilmiş olmasına kendi kendime söyleniyorum.

Bugün, aralık ayına göre bile fazla soğuk.

Muhtemelen Kar bunu epey komik buluyordur ama bugün Hava Tanrıçası'nın numaralarını çekecek halim yok. Ellerimi montumun ceplerine sokup savrulan kar tanelerine kaşlarımı çatıyor, sonra da gözlerimi sokağın aşağısına çeviriyorum; sanki yün elbisesiyle beresini takmış, bir otobüs durağındaki bankta oturmuş, hiçbir şeyden haberi olmayan bir ölümlüyle koyu bir sohbete dalmış haline rastlayacakmışım gibi. Londra'yla neden diğer şehirlerden daha çok uğraştığını hiç anlayamıyorum. Yılın bu zamanında ortalama sıcaklığın beş derece olması gerekirken bugün eksi beş. *Eksi. Beş*.

Laine burada olsaydı burnunu buruşturup gülerdi. *Sakın söyleme, Doktor*, derdi. *Hiç duymak istemiyorum*.

Onu düşününce yüzümde buruk bir gülümseme beliriyor. Dünyaya hep bilimsel gerçekler üzerinden bakmam ve bunun gibi daha nice tuhaflığım çoğu insana garip gelirdi ama Laine bunları hep sevimli bulurdu. Bana *Doktor* lakabını takan, bir gün tıp fakültesine gireceğime beni hep inandıran da oydu.

Nasıl bir geleceğin olacak biliyorum, demişti bana. *Hayat kurtaracak ve gereğinden fazla şeker yiyeceksin.*

Ama bunlar, hâlâ en yakın arkadaş olduğumuz zamanlardı. Tanrıların gerçekten var olduğunu öğrenmeden önce. Hayatım sonsuza dek değişmeden önce.

Meğer hiçbirimiz geleceği bilmiyormuşuz.

DEK KOPYA

Yürümeye devam ederken sokağın karşısında Paddington İstasyonu beliriyor. Soğuktan yanaklarım ve burnum kızarmış. Durup kirpiklerime tutunan ince buz kristallerini siliyor, sonra da binaya girip çıkan insan kalabalığını izliyorum.

Elim karıncalanıyor. Gözüm, ortaparmağımdan hiç çıkarmadığım yüzüğe kayıyor. Hedefim yakında olmalı.

Bu yüzük sıradışı bir mücevher ama ilk bakışta bunu anlamanız mümkün değil. Göz biçiminde oyulmuş oniksten bir halka ve üzerine yerleştirilmiş pırıl pırıl bir safir. Gözbebeği olmayan, koyu mavi bir göz.

Yüzük aslında Laine'in doğum günü hediyesiydi. Bilimi, onun durmaksızın hakikati ve bilgiyi arayışını simgeleyen bir göz. Ama bir yıl önce, beni ilk görevime göndermeden hemen önce, koruyup kollasın diye tanrım yüzüğü kendi kudretiyle mühürledi.

Bazen dinleniyor; safir, ince bir oniks tabakasının altına gizleniyor. Ama bir fırsat ya da tehlike hissettiğinde açılıp o yöne bakıyor ve bütün elim, sanki uykudan uyanıyormuş gibi karıncalanmaya başlıyor.

"Çarşamba öğleden sonrası için epey hareketli" diye kendi kendime mırıldanıyorum; göz buna karşılık gözlerini deviriyor.

Zaman zaman sessizce fikrini belirtmeyi de ihmal etmiyor.

Gözlerimi kalabalığın arasında gezdiriyorum, belki tanrımı görürüm diye. Uzun boylu, zarif siluetiyle kalabalığa karışmış, ölümsüz bir tanrıdan çok yürüyüşe çıkmış genç bir beyefendi gibi görünen tanrımı.

İnsan; Ölüm Tanrısı, Kuzgun, ruhların bekçisi ve toplayıcısı olan Kuzgun'un böylesine küçük keyiflere düşkün olacağını pek düşünmez. Ama tanrılar bazen şaşırtıcı ölçüde insandır. Ne de olsa bir zamanlar hepsi insandı; ölümlü bir hayat yaşadıktan sonra seçildiler. İlahi adları bile bizim dünyamızdan gelir. Kar. Kuzgun. Ölümsüz olmadan önce derinden bağlandıkları şeyleri simgeleyen adlar.

Rüya hâlâ bütün canlılığıyla aklımda. O tekinsiz, derin bakış. Yanaklarımdaki yaşları silen eli. *Bırak beni, bırak beni*, diye yalvarışım. Ama cevabı hiç değişmiyor.

DEK KOPYA

Kendine neden Kuzgun adını seçtiğini bana hiç söylemedi. Bu yüzden kendi teorilerimi üretmek zorunda kalıyorum.

Kaşlarımı çatıyorum, karşıya geçip istasyona doğru yürürken adımlarımı hızlandırıyorum. Her zamanki gibi aklım, onun gerçekten var olduğunu, tanrıların gerçekten var olduğunu, bütün bunların derin bir halüsinasyondan, bir psikozdan ya da bitmek bilmeyen uzun bir rüyadan ibaret olmadığını kabullenmek istemiyor. Her sabah bunun sona ermiş olmasını umarak uyanıyorum. Ama her sabah yine buradayım. Tanrım beni yine çağırıyor.

Yüzük karıncalanmaya devam ederken önümden geçen herkesin yüzünü dikkatle inceliyorum. İçlerinden biri hedefim olacak.

Bu sabah erkenden Kuzgun'dan yeni görevimi aldım: vakti dolmuş, yıllardır ondan kaçmayı başarmış bir ölümlünün ruhunu almak. Bana adamın adını, onu nerede ve ne zaman bulacağımı söyledi; ben de öğleden sonra onun buyruğunu yerine getirmek için yola çıktım.

Tanrılarla ilgili bilmeniz gereken bir şey var. Onlar, sandığınız gibi ölümsüz değil. Bizim onlara karşı sahip olduğumuz tek bir üstünlük var: Tanrıların var olabilmek için ölümlü şeylere ihtiyacı var.

Bizim evrenimiz, gezegenleri, yıldızları, dönüp duran gaz ve toz bulutlarıyla enerjiden dokunmuş bir bütün. Milyonlarca, milyonlarca enerji ipliği... Hepsi de kutsal ve gizemli bir güçten doğmuş: Evrenin ilk ışığından. Adına Büyük Patlama deyin, İlkel Tekillik deyin, Ex Nihilo (yoktan var olmak) deyin, Her Şeyin Başlangıcı deyin; ne derseniz deyin. O ilk ışık, var olmuş en güçlü enerji ipliğiydi ve ondan sonsuz sayıda yeni iplik dallanıp budaklandı. İlk tanrıları, dünyanın koruyucularını doğuran da bu ipliklerdi. Sonra o ilk enerji ipliği yok oldu ve bir daha hiç görülmedi.

Paddington İstasyonu'na girerken bir keresinde Kuzgun'a o ilk ışığın nereden geldiğini ve nereye gittiğini sorduğumu hatırlıyorum. Sonuçta hiçbir şey yoktan var olamaz, var olan hiçbir şey de bütünüyle yok olamaz. Evren dengesini korumak zorunda. Ama Kuzgun uzun uzun açıklamalar yapan tanrılardan değil; ben de

DEX KOPYA

sırf inanmam beklendiği için bir şeyi olduğu gibi kabul edecek insanlardan değilim. Bu yüzden sık sık tartışıyoruz.

Açıkçası, bence o da bilmiyor.

Yüzlerce tanrı var ve çağlar boyunca her uygarlık onları kendi bildiği gibi yorumlayıp onlara tapmış. Ama tanrılar da, bilinç sahibi bütün varlıklar gibi, acıkıyor. Enerjileri ölümsüz olsa da, doğru koşullar oluştuğunda fiziksel bedenleri öldürülebiliyor.

Güçlerini, ölümlü dünyadaki enerji ipliklerinden besliyorlar. Yeterince enerji ememezlerse yok olup gidiyorlar. Doymak bilmeyen bu açlık da onları dünyamızı türlü türlü şekillerde etkilemeye itiyor.

Savaş Tanrısı hayatta kalabilmek için savaş meydanında dökülen kana ihtiyaç duyar.

Su Tanrısı taze yağmura, Rüzgâr Tanrısıysa kasırgaların kudretli öfkesine açtır. Babür İmparatorluğu döneminde Aşk Tanrıçası, İmparator Şah Cihan'ı Tac Mahal'i yaptırmaya teşvik etti. Birinci Dünya Savaşı sırasında ise Ölüm Tanrısı, kendi diyarında huzur bulan insan ruhlarına geri verebilmek için savaşta ölenlerin kayıp eşyalarını istedi.

Tanrıların hayatta kalmalarına yetecek enerjiyi dünyamızdan toplayabilmeleri için binlerce yardımcısını görevlendirmeleri gerekir. Onlar için çalışmak üzere anlaşma yapan ölümlüleri.

Temsilcilerini. Benim gibileri.

Anlaşma şöyle: Ölümle yüzleşme vaktiniz geldiğinde, sizi seçen tanrıya kendinizi adamanız karşılığında yaşamak için ikinci bir şans sunulur.

Yeniden yaşamak doğal düzene karşı gelmektir; bunun bedelini ödemek için de koruyucu tanrınız adına çalışırken özgür iradenizden vazgeçmeniz gerekir. Her armağanın bir bedeli vardır. Evrenin dengesini koruma zorunluluğuna tanrılar bile boyun eğmek zorundadır.

Biz onların hırsızlarıyız. Paralı askerleriyiz. Kiralık güçleriyiz. Her tanrının, ölümlü dünyada emirlerini yerine getiren Temsilcileri vardır. Ölüm bizi yeniden bulana kadar –ister bir kazada, ister

DEX KOPYA

yaptığımız iş yüzünden, isterse yalnızca yaşlılıktan olsun– onlar adına çalışırız. Karşılığında da hem parayla hem de yaşamla ödüllendiririliz.

Bize her türlü görev verilebilir. Bulup getireceğimiz ölümlü nesneler. Etkileyeceğimiz ölümlü insanlar. Bazen de, benim durumumda olduğu gibi, alacağımız ölümlü hayatlar.

Her Temsilci'ye koruyucu tanrısının gücünden bir damla bahşedilir. Bana bahşedilense Ölüm'ün gücü: Ruhu, yani insanın bedenindeki enerji ipliğini alma gücü. Hedefime dokunduğumda birden güçsüzleşir, enerjisi bedeninden çekilmeye başlar. Yeterince uzun süre tutarsam ölür.

Bazen günlerce yeni bir görev gelmez. Bazen haftalarca. Ama eninde sonunda kapım çalınır. Elinde siyah bir zarfla bir ulak gelir. Kapağına, sedef beyazı bir mum mühürle sabitlenmiş tek bir siyah tüy iliştirilmiştir. Talimatlarım.

Bunlara *mücbir sebepler* deriz ama aslında olan biteni gerçekleştiren Temsilcilerdir. Her doğal afetin, her yıkıcı savaşın, her kahramanlık anının, toplumları değiştiren her yeniliğin ve her altüst oluşun ardında biz varız. Sevinçle kutlanan her anın bile. Dünyanın hiç durmadan çalkalanmasının nedeni biziz.

Kolumdan geçen yeni bir karıncalanma düşüncelerimi yarıda kesiyor. Doğrulup yeniden yüzüğüme bakıyorum.

Her zamanki gibi hedefimi ben fark etmeden önce o hissediyor. Göz bir an bana anlamlı anlamlı baktıktan sonra istasyonun güneydoğu köşesine kayıyor.

Kalabalığı dikkatle tarıyorum ama bugün siyah kartta adıyla birlikte yazan adamı göremiyorum. Belki de en başta düşündüğüm gibi buraya gelmekten vazgeçip evinde kalmaya karar vermiştir. Kahverengi atkuyruğumu omzumun üzerinden öne alırken iç çekiyorum. Ama bir an daha oyalanınca yüzük bu kez daha sert bir sarsıntı gönderiyor ve irkiliyorum.

"Tanrılar aşkına" diye söyleniyorum, gözün bana dik dik bakmasını görmemek için elimi yeniden cebime sokarken. "Bu kadar huysuzlanmana gerek yok."

DEX KOPYA

Noel'den hemen önceki hafta. Böyle bir havada istasyon, trenlerinin gecikmemesini umarak panoya bakan telaşlı yolcularla tıklım tıklım dolu. Parmağım hâlâ karıncalanıyor. Ben de yüzüğü huzursuz eden şeyin ne olduğunu bulmaya çalışarak etrafıma bakıyorum. Bir yıldır Temsilci olmak, kalabalığın içinden hedefimi ayırt etme becerimi geliştirdi ama yine de gözlerim, sonunda ona takılmadan önce, durmadan hareket eden ruhlar denizini bir süre tarıyor.

İşte orada. Panonun ön tarafında duran, gözlüklü, deri ceketli bir adam. Bir elinde evrak çantası, omzunda spor çantası var. Elindeki buruşturulmuş bilete bakıyor, sonra tekrar tekrar panoya göz atıyor. Omuzlarıysa, kendini korumaya çalışıyormuş gibi öne çökmüş.

Hedefim.

Bir zamanlar hayat kurtarmanın hayalini kurardım. Şimdi ise onları almakla görevlendiriliyorum. Beni buna mecbur bıraktığı, beni kendi Temsilcisi olmaya zorladığı için Kuzgun'a avazım çıktığı kadar bağırmak, ona duyduğum hiç dinmeyen öfkenin hepsini üzerine boşaltmak istiyorum.

Ben bunu hiç istemedim. Seni hiç istemedim.

Karşılığında vereceği o buruk gülümsemeyi, ruhumun ta içine işleyen o sonsuz gri gözleri şimdiden görebiliyorum.

Her seferinde, her seferinde ona neden diye sormak istiyorum. Neden beni seçtin? Her seferinde beni özgür bırakması için yalvarıyorum. Ama o her seferinde reddediyor.

Ne de olsa ben ne bilirim ki? O bir tanrı. Bense yalnızca bir ölümlüyüm.

DEKOPYA

ÖLÜMLÜ ŞEYLER

Rose Lin tanrılara inanmazdı, ta ki içlerinden biri onu seçene dek.

En yakın arkadaşını hayatta tutmak için Ölüm Tanrısı Raven'ın Vekili olmaya mecbur kalan Rose, tanrısının acımasız emirlerini yerine getiren ölümlü bir paralı askerdir ve bu esaretten nefret eder.

Ancak tanrılar dünyasını sarsan bir cinayet her şeyi değiştirir. Kendini bir anda Raven'ın vârisi olarak bulan Rose, arkadaşını sonsuza dek özgür bırakacak fırsatı yakalar. Tek yapması gereken kendini diğer tanrılara kanıtlamaktır. Fakat onu sınayacak kişi, kurnaz zekâsı ve baş döndürücü cazibesiyle nam salmış başka bir Vekil olan Étienne'dir.

Aralarındaki öfke zamanla karşı konulmaz bir çekime dönüşürken, ikili ölümsüzler dünyasını savaşa sürükleyecek karanlık sırların peşine düşer. Şimdi hem gerçeği ortaya çıkarmak hem de birbirlerine güvenmek zorundadırlar. Çünkü her şey tek bir soruya bağlıdır: Sevdiğin kişiyi kurtarmak için ne kadar ileri gidebilirsin?

New York Times **çoksatan yazarı Marie Lu'dan, acımasız tanrıların rekabeti arasında sıkışıp kalan insanların dünyasında geçen görkemli bir fantastik roman.**

QR kodu okutunuz
Dijital fiyat etiketi
ISBN 978-625-5572-68-4
Sertifika no: 44919
9 786255 572684
DEX